

od sousedního domu (méně než 6 m), jest považovati zeď tu za zeď požární.

Tento názor jest však mylný, neboť za požární zeď možno pokládati jen takovou zeď, která jest určena k tomu, aby zabránila rozšíření ohně, a která proto musí býti ode všeho dřeva krovového úplně osamocena, na 15 cm nad povrch střechy vyhnána (§ 56 stav. ř.) a pokud ide o její sílu podle předpisu § 55, odst. 12 stav. ř. vystavěna, při čemž nepadá samo sebou na váhu, je-li zdi hraniční nebo je-li méně než 6 m od sousední budovy vzdálena. Tato vzdálenost přichází v úvahu dle § 56 cit. stav. ř. teprve pro otázku přípustnosti otvorů ve zdi jen tehdy, jde-li skutečně o zeď požární; tato vzdálenost nemá tedy pro posuzování vlastnosti nějaké zdi jako zdi požární žádného významu.

Ježto nař. rozhodnutí vyslovujíc nepřipustnost otvorů ve zdi, o kterou jde, následkem řečeného mylného názoru, že zeď ta jest zdi požární, vycházelo z předpokladu, pro který není v zákoně opory, jeví se rozhodnutí to nezákonným a bylo je dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 1602.

O b e c n í s t a t e k: Také obecní rybníky, které byly dosud obecním statkem, byly zákonem ze dne 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n. přeměněny v obecní jmění a zanikla tedy požitečná práva starousedlých k nim.

(Nález ze dne 30. října 1922 č. 13.764/21.)

V ě c: Jan K. a František H. v Z. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran oprávnění na rybníku v Z.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v Z. usnesením z 27. února 1921 nevyhovělo žádosti Místního odboru čsl. malozemědělců, aby obecní rybníky č. kat. —, — a — byly propachtovány veřejnou dražbou, poněvadž prý podle zákona ze 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n. přeměna obecního statku v obecní jmění na rybníky, jež v zákoně jmenovány nejsou, se nevztahuje, K stížnosti jmenovaného Místního odboru okresní správní komise rozhodnutím z 20. března 1921 čj. — usnesení to podle § 96 ob. zřiz. zrušila a nařídila obci, aby rybníky ty veřejnou dražbou propachtovala; v odůvodnění poukazuje se na ustanovení § 1 cit. zák., jímž se principiálně vyslovuje přeměna všech nemovitostí obecního statku v obecní jmění, kdežto § 3 má na mysli jenom určité nemovitosti, jichž podílník užívá sám, čehož v daném případě není. Odvolání podané z rozhodnutí toho starousedlými Janem K., Františkem H. a spol. bylo naříkaným dnes rozhodnutím zemského správního výboru ze správných důvodů uvedených okresní správní komisí zamítnuto.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí, kterou dlužno pokládati za podanou toliko Janem K. a Františkem H., ježto dodatek »s ostatními starousedlíky« vzhledem k tomu, že osoby tím míněné nejsou ani ve stížnosti jmenovány ani na plné moci ke stížnosti připojené podepsány, je beze všeho právního významu — nss neshledal důvodnou.

Stížnost vytýká sice především, že úřad nezkoumal dosud povahu oprávnění st-lů na obhospodařování sporných obecních rybníků. Nss

nemohl se však touto námitkou zabývat, poněvadž st-lé ii v administrativním řízení nevznesli, ostatně také ve stížnosti ji nijak nerozvádějí, a v dalších vývodech nepopírají, že sporné rybníky byly obecním statkem ve smyslu § 70 ob. zř.

Zbývá tedy jediná námitka druhá, že zákon ze 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n. se na rybníky vůbec nevztahuje, ježto zákon ten vypočítává prý obecní statek taxativně, a rybníků do toho výpočtu nepojal.

Názor ten není správným.

§ 1 zákona ze 17. července 1919 stanoví všeobecně, aniž nějak rozeznává, že nemovitosti, jež jsou obecním statkem podle ustanovení obecního řízení, prohlašují se za kmenové obecní jmění. Z ustanovení toho podává se jediný možný závěr, že totiž všechny nemovitosti, které dosud byly obecním statkem, přeměňují se v obecní jmění; pro nějaké rozeznávání a vyjímání jednotlivých druhů nemovitostí z onoho principiálního ustanovení není nejmenší opory.

Stejně zevrubně stanoví pak zákon v § 2, že práva podílníků, užívati nemovitostí obecního statku, zanikají, a to zásadně bez náhrady, a toliko z této zásady posléze uvedené připouští v §§ 3 a 4 výjimku, poskytuje v určitých některých případech dosavadním podílníkům v různých formách náhradu.

Nemůže býti tedy nejmenší pochybnosti jednak, že i obecní rybníky, které byly dosud obecním statkem, byly přeměněny v obecní jmění, jednak že dosavadní požitelná práva starousedlých k těmto rybníkům opřená o § 70 ob. zř. zanikla.

Odvolávají-li se st-lé na to, že zákon jednotlivé druhy nemovitostí obecního statku — prý taxativně — vypočítává, mají patrně na mysli výpočet uvedený v §§ 3 a 4. Zapomínají však, že tyto §§ nemají již za předmět přeměnu obecního statku v obecní jmění resp. dosavadní práva poživací, nýbrž že upravují toliko otázku náhrady za požitelná práva, ustanovením § 2 zevrubně zrušená, a to ovšem různě podle jednotlivých druhů nemovitostí. Z toho, že v těchto §§ rybníky nejsou uvedeny, bylo by lze tedy dovozovati jen, že za zrušená požitelná práva k rybníkům náhrada se neposkytuje, nikoli však, že rybníky, které byly obecním statkem, nebyly přeměněny v obecní jmění, resp. že požitelná práva k nim nebyla zrušena. Jenom pokud by se jednalo o způsob náhrady za zrušená práva požitelná, má tedy tento výpočet význam. Poněvadž však se st-lé v administrativním řízení nedomáhali náhrady za dosavadní svá požitelná práva, nýbrž činili nárok, aby jim práva ta sama byla ponechána, tato otázka je však rozřešena již na základě §§ 1 a 2 zákona, netřeba se výkladem §§ 3 a 4 dále zabývat.

Rovněž netřeba přihlížeti k § 9 cit. zákona, který by snad stížnost mohla míti také na mysli, poněvadž obsahuje jen direktivy pro obec, jak má sama hospodařiti s některými nemovitostmi zrušeného obecního statku, u nichž úprava taková jevila se potřebnou.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1603.

Obecní úředníci: K pojmu »povolání« ve smyslu § 44 zák. č. 443/1919 sb. z. a n.

(Nález ze dne 30. října 1922 č. 7307.)